

РЕШЕНИЕ

№ 296

гр. См., 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – См., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Р. Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Зоя Ст. Шопова Въззивно гражданско дело №
20225400500259 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

С решение № 60003/21.02.2022 г. по гр.дело № 295/2018 г.
См.ският районен съд осъжда „А.“ ООД-гр.См. да заплати на Р. И. М. сумата
от 6 082 лв., представляваща стойността на разрушените покрив, втори и
първи етаж от жилищна сграда с идентификатор *****.***.**.* по КК на
гр.См., като отхвърля иска за разликата над 6 082,00 лв. до претендирания
размер от 12 000 лв.; осъжда „А.“ ООД-гр.См. да заплати на Р. И. М. разноси
по водене на делото в размер на 1 332,97 лв., съобразно уважената част от
иска, а от друга страна – осъжда Р. М. да заплати на „А.“ ООД разноси по
водене на делото в размер на 443,85 лв. съобразно отхвърлената част от иска.

С допълнително решение № 60009/12.05.2022 г. по
същото дело „А.“ ООД-гр.См. е осъдено да заплати на Р. И. М. и законната
лихва върху сумата от 6 082 лв., считано от датата на предявяване на иска -
14.03.2018 г., до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен
същият иск за законна лихва за периода 15.03.2013 г. - 14.03.2018 г.

С това допълнително решение е оставена без уважение и молбата на Р. И. М. с вх.№ 60085/21.03.2022 г. за допълване на Решение № 60003/21.02.2022 г. по горното дело в останалата ѝ част - относно искането за произнасяне по направено от ищцата искане за обезщетение за т.нар. "косвени вреди", описани от нея в писменото ѝ становище преди съдебното заседание от 22.12.2021 г.

Срещу основното и допълнителното решения са подадени допустими въззивни жалби от Р. И. М. и насрещна въззивна жалба от „А.“ ООД-гр.См..

Р. М. с въззивна жалба с вх. № 60086/21.03.2022 г., подадена чрез нейния пълномощник адв.Ст. Ил., и с допълнение към жалбата с вх.№ 60089/22.03.2022 г., подадено лично от нея, обжалва основното решение в частта, с която е отхвърлен искът и за разликата над 6 082,00 лв. до претендирания размер от 12 000 лв.; както и в частта, с която е осъдена да плати на същото дружество 444,85 лв. разноски според отхвърлената част от иска.

С въззивна жалба вх.№ 60171/01.06.2022 г. тя атакува допълнителното решение в частта, с която е отхвърлен искът и против „А.“ ООД за заплащане на законната лихва върху горната главница за периода 15.03.2013 г. - 14.03.2018 г. Към последната жалба е подадено и допълнение лично от ищцата, с вх.№ 60173/02.06.2022 г., с което се обжалва допълнителното решение и в частта, с която е оставена без уважение молбата и за допълване на решението по искането и за произнасяне по направено от нея искане за обезщетение на т.нар.косвени вреди, описани в становището и преди заседанието от 22.12.2021 г.

Р. М. иска отмяна на решенията в тези части и пълно уважаване на претенциите и, ведно с всички направени разноски пред двете инстанции.

С отговор по чл.263, ал.1 ГПК с вх.№ 60179 от 31.05.2022 г., подаден чрез пълномощника адв.Св. Н., ответникът „А.“ ООД-гр.См., представляван от Ас. Ю. С. оспорва жалбите на Р. М. и иска потвърждаване на решението в обжалваните от нея части, както и присъждане на направените разноски.

От своя страна, „А.“ ООД-гр.См., чрез адв.Св. Н., с допустима насрещна жалба по чл.263, ал.1 ГПК атакува основното и допълнителното решение в частта, с която това дружество е осъдено да плати на Р. М. сумата от 6 082 лв. обезщетение и законната лихва върху нея, считано от предявяване на иска на

14.03.2018 г. до окончателно изплащане.

С отговор вх.№ 60178/07.07.2022 г. Р. Ат.-М., чрез пълномощника си адв.Ст. Ил., както и с подаден лично от нея отговор вх.№ 60180/03.06.2022 г., оспорва насрещната въззивна жалба и моли решението в обжалваните от ответника части да се потвърди.

В съдебно заседание Р. М., редовно призована, лично и с пълномощника си адв.Ст. Ил., поддържа своите жалби и оспорва насрещната жалба на ответното дружество.

За „А.“ ООД-гр.См., редовно призовано, пълномощникът адв.Св. Н. оспорва жалбите на ищцата и поддържа своята насрещна жалба.

Страните са представили в дадените им от съда срокове и писмени защиты.

Съдът установява следното:

Решението следва да се потвърди в частта, с която ответното дружество е осъдено да плати на Р. М. сумата от 6 082 лв., представляваща стойността на разрушените покрив, втори и първи етаж от жилищна сграда с идентификатор *****.***.**.* по КК на гр.См.; и с която е отхвърлен искът и за разликата над 10 300 лв. до 12 000 лв. за същата стойност. То следва да се отмени в частта, с която е отхвърлен искът и за разликата над 6 082 лв. до 10 300 лв., както и законната лихва върху тази разлика, считано от 14.03.2018 г. до окончателното изплащане на разликата; както и в частта за разносните, като съответно и се присъди и разликата над 6 082 лв. до 10 300 лв., ведно със законната лихва от 14.03.2018 г. до окончателно изплащане. Следва също така да се потвърди допълнителното решение във всичките му части. Съображенията за това са следните:

В доклада по делото на РС, обективиран в определение № 60638/06.10.2020 г., РС-См. квалифицира предявения иск като такъв по чл.49 ЗЗД и извършва съответно разпределяне на доказателствената тежест. В обжалваното решение е дадена правна квалификация на иска по чл.260, ал.2 във вр. с чл.260, ал.1 ЗЗД. Съдът приема, че в случая ответното дружество, вместо указанияте в конструктивното становище дейности по обезопасяване на сградата, е предприел действия и за нейното укрепване, без наличието на одобрен инвестиционен проект за укрепването. Като е предприел действия по

укрепване на сградата, без да са били налице предпоставките за това, и тези действия са довели до събаряне на сградата, и като не е предупредил ищцата, че не му е представен необходимият проект за укрепването, изпълнителят е причинил вреди на ищцата, за които той отговаря, съгласно чл.260, ал.2 от ЗЗД. Счетено е, че са налице предпоставките на посочената разпоредба за ангажиране отговорността на ответника за причинените на възложителя имуществени вреди, като дължимото обезщетение на ищцата следва да бъде определено в размер на реално претърпените вреди, изчислени към момента на настъпването им, които се съизмеряват с пазарната стойност на сградата към момента на разрушаването ѝ /2013г./, възлизаща според заключението на вещото лице на 6 082 лв.

Настоящият състав споделя извода на РС-См., че страните са били обвързани от договор за изработка по смисъла на чл.258 и сл. ЗЗД, чието неизпълнение от ответното дружество е основание ищцата да търси от него обезщетение за причинените и от неизпълнението вреди. След като основанието на претенцията произтича от сключен между страните договор, правилно е дадена правна квалификация на иска, свързана с този договор, вместо такава по чл.49 във вр. чл.45 ЗЗД, която предполага извъндоговорна отговорност – от непозволено увреждане.

Въззивният съд намира, че правната квалификация на иска е по чл.88, ал.1, изр.2 във вр. чл.265, ал.2 ЗЗД, като причините за този извод се посочват по-долу.

Макар да е възприел неправилна правна квалификация на предявения иск като цифрово изражение по чл.49 ЗЗД в доклада, а в решението – по чл.260, ал.2 ЗЗД, вместо действителната такава-по чл.88, ал.1, изр.2 във вр. чл.265, ал.2 ЗЗД, РС-См. не се е произнесъл по непредявен иск, съответно – атакуваното решение не се явява недопустимо. От последното е видно, че са обсъдени заявените от ищцата фактически обстоятелства, както и насрещните такива от страна на ответника, и диспозитивът отговаря на предявеното искане. Т.е., СмРС обсъжда относимите към спора факти, доказателствата по делото и становищата на страните, разглежда спорното материално право според въведените от ищцата твърдения и дава, съобразно формираното от него вътрешно убеждение, отговор на предявеното искане

посредством диспозитива. Възприетата от СмРС неправилна правна квалификация на иска обаче не е довела до неправилно разпределение на доказателствената тежест и оттам - до ограничаване възможностите на страните да докажат твърденията си.

Съгласно разрешението по т. 2 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, „в рамките на правомощията си въззивният съд, който е длъжен да осигури правилното приложение на материалния закон, извършва самостоятелна проверка на правната квалификация. При констатация, че тя е неправилно определена от първата инстанция, трябва да я определи съобразно наведените в исковата молба обстоятелства и да разреши материалноправния спор по същество.“ След като в първата инстанция не са допуснати нарушения при разпределение на доказателствената тежест относно подлежащите на доказване факти, при извършваната от въззивния съд преквалификацията на иска от такава по чл.260, ал.2 ЗЗД такава по чл.88, ал.1, изр.2 във вр. с чл.265, ал.2 ЗЗД, въззивният съд не е длъжен да дава на страните съответни указания по доказателствената тежест, за да обезпечи правилното приложение на повелителна материалноправна разпоредба. В подобен смисъл е напр. Определение № 383 от 31.03.2017 г. на ВКС по гр. д. № 4296/2016 г., IV г. о.; Решение № 31/04.03.2021 г. по гр.дело № 1919/2020 г. на I г.о. на ВКС.

Настоящият състав намира, че предявеният иск следва да се квалифицира по чл.88, ал.1, изр.2 във вр. с чл.265, ал.2 ЗЗД, защото отклонението на ответното дружество от поръчката на ищцата е толкова съществено, че работата става негодна въобще – вместо сградата да се обезопаси съгласно предаденото на ответника Конструктивно становище, изготвено от нж.М. Г., сградата е разрушена, престава да съществува, като остават само част от зидовете на първия етаж и основите.

Основание за тези изводи дават приложените документи и разказаното от свидетелите М. Г. и Р. С.. Не се установява на ответника изобщо да е възлагано да укрепи къщата; а само да я обезопаси. Св.М. Г. дава показания, че, като инженер-конструктор, изготвя конструктивно становище след оглед на къщата по поръчка на ищцата, към която е отправена заповед от общината във връзка с паднали камъни от северната и южната стена. Тя казва, че конструктивното становище е за

„укрепването“, но пояснява, че то е за да се спре падането на камъните към улицата, т.е., става дума именно за обезопасяване, както е записано и самото становище от 10.03.2013 г. В него е описано какво е най-общо съществуващото положение, фундирането и конструктивното състояние на сградата; изброени са дейностите, които трябва да се извършат за нейното обезопасяване и е дадено заключение.

Дейностите за обезопасяване са: да се постави временна ограда по имотната граница, плътна, с височина 200 см; да се направи скеле с височина до покрива по трите фасади, като се завържат северното и южното скеле през направения отвор с метално въже и по цялата височина на скелето се спуснат рогозки; да се покрие частично покривът с полиетилен, за да не се мокрят допълнително зидовете,

В заключителната част на становището са обособени две групи изводи: на първо място - че част от носещите елементи на конструкцията са деформирани и разрушени от атмосферните влияния; че има видими недопустими деформации; че се забелязва поддаване на основите и че конструкцията на сградата не е в състояние да бъде експлоатирана. На второ място – че е необходима реконструкция и преустройство за укрепване на външните зидове и подови конструкции, за да бъдат удовлетворени изискванията на чл.169 от ЗУТ за безопасност. В документа не са описани конкретни действия, етапи на работа, които да доведат до споменатите реконструкция и преустройство за укрепване на външните зидове и подови конструкции. Становището очевидно не представлява проект за реконструкция и преустройство на сградата въобще, нито конкретно за укрепване на нейните външни зидове и подови конструкции, по смисъла на ЗУТ.

Свидетелката Г. установява, че становището е внесено от ищцата за одобряване в общината. След като общината го одобрява, свидетелката го дава лично, на ръка, но без протокол, на технически ръководител в ответното дружество, за когото мисли, че се казва М. Д., и с когото се познава, защото самият строител отсъства от града. Няколко дни, след като му го предава, Г., водейки майка си на преглед, вижда, че къщата бива събаряна и спира работниците на строителя. Обажда се на ищцата, за да я уведоми, че всъщност сградата бива разрушавана. Свидетелката описва

какво вижда на място в сградата в онзи момент. Изтъква, че никой от „А.“ не и се обажда, нито търси съдействието и.

В тази връзка се вижда, че, съгласно протокол № 11/27.03.2013 г. от заседание на експертния съвет по устройство на територията на община См., съветът разглежда представеното на 15.03.2013 г. от ищцата и брат и Конструктивно становище на инж.М. Г. и взема решение, че е необходимо заявителите да представят инвестиционен проект за реконструкция и преустройство на сградата, който да бъде разгледан от ОЕСУТ за одобряване и издаване на разрешение за строеж. Всичко това е в изпълнение на предходна заповед с № 3389 от 28.11.2012 г. на кмета на общината собствениците на западния близък/ищцата и брат и/ да представят на главния архитект в тримесечен срок конструктивно становище за състоянието на сградата за издаване на разрешение за укрепване, което цялостно укрепване да извършат в рамките на осем месеца от получаване заповедта, като преди това незабавно предприемат мерки за ограждане, обезопасяване и обозначаване на сградата и терена около нея.

Св.Р. С., който работи в ответното дружество и е участвал в дейностите, довели до разрушаването на къщата, бил е технически ръководител на обекта, дава показания, че управителят на ответното дружество С. му обяснява, че от собственика било възложено къщата да се укрепи, защото има предписание от общината за укрепване. Описва какво е било състоянието на къщата вътре и отвън. Сочи, че първоначално замисълът бил да премахнат покрива и да се поукрепи къщата, но, като влезли вътре, почти цялото стълбище го нямало, част от дюшемето било доста изгнило и се наложило от долу до горе да го подпират с метални подпори, и които са поздравя греди, за да може да направят достъп, за да се качат до покрива. След като укрепват по този начин, започват безопасно да се качват нагоре и да демонтират покрива, като първоначалната идея била да се демонтира покривът, и каквото може, да се запази и да остане. При демонтажа на покрива се отцепва и другият зид, който е иззидан с кал и камъни, и някои части падат. Затова демонтират и външния зид на втория етаж. Свидетелят твърди, че не били запознати с конструктивното становище на инж.Г., като лично при него не е идвало, макар да е бил технически ръководител на обекта. Свидетелят категорично заявява, че той и работниците не са укрепвали, а са демонтирали. Укрепвали са само конструкцията, пода, за да

може да пусне вътре хората безопасно да стигнат покрива, а не че е укрепвал сградата. С. също така обяснява, че лице на име М. Д. няма в тяхната фирма, има Д. Ив. – строителен техник, после казва – инженер, за който, доколкото си спомня, тогава още не бил започнал работа и не бил на обекта.

Т.е, на ответното дружество лично от изготвилния го инженер-конструктор е предадено конструктивното становище, с което се възлага на изпълнителя от ищцата-възложител да извърши обезопасяване на къщата, като изпълни дейностите по становището /поставяне на ограда по имотната граница, на скеле по трите фасади до покрива, връзването му, на рогозки, покриване с полиетилен на покрива/, но ответникът въобще не възлага на работниците си подобно обезопасяване, а направо демонтиране и запазване само на каквото може, като първоначалната задача е покривът изобщо да се премахне, и къщата да се „поукрепи“. Както се каза по-горе, свидетелят изтъква, че не са укрепвали сградата, а са демонтирали.

Няма доказателства, които да опровергават установеното от показанията на св.Г., че е предала становището на ответното дружество; тя е независим свидетел, докато св.С. е на работа в ответното дружество, участвал е в разрушаването на къщата и е обяснимо да твърди, че не бил запознат с конструктивното становище на инж.Г., което лично при него не било идвало. Сочената от този свидетел разликата в имената на лицето, работило в ответното дружество, за което свидетелката Г. сочи, че му е предала становището, също не опровергава факта на получаване на становището. Отговори на въпроси по чл.176 ГПК на управителя С. на ответното дружество, дадени по другото дело – В.гр.дело № 47/2019 г./че не бил получил конструктивното становище на инж.Г. от 10.03., че не било връчено на някой от неговите служители, че впоследствие се запознал с него, но то било и неизпълнимо/ не могат да се ползват като доказателство по настоящото дело, а и не създават впечатление за достоверност, защото обслужват защитната теза на ответника и са в пълно противоречие с показанията на св.Г..

Свързаното обсъждане на показанията на свидетелите Г. и С. и документите на л.16-20 от делото на РС сочи, че няма данни на изпълнителя да е възложена работа да укрепва сградата и да му е даден проект не за укрепване, който да е неподходящ за правилното изпълнение на

работата/укрепването/, заради което да е длъжен да иска извършване на нужните промени в проекта, по смисъла на изр.първо от ал.1 на чл.260 ЗЗД. Налага се извод, че са налице условията по чл.265, ал.2 във вр.с ал.1 ЗЗД: при извършване възложената работа – обезопасяване на сградата по полученото конструктивно становище, ответникът-изпълнител се е отклонил толкова съществено от нея, че сградата не само не е обезопасена, а въобще е престанала да съществува. Няма данни изобщо къщата с двора да е ограждана, да е издигано отвън скеле по трите фасади до покрива, то да е връзвано с метално въже от противоположните северна и южна фасади, да са слагани рогозки, както и покривът да е покриван с полиетилен.

Ищцата претендира за причинените и вреди от това пълно отклонение, което отново се съизмерява с пазарната цена на постройката към момента на причиняване на вредите. В тази насока е и определение № 321/16.04.2020 г. по гр.дело № 4587/2019 г. на III г.о. на ВКС, приложено по приобщеното гр.дело № 975/2017 г. на См.ския районен съд. Правилно в тази връзка е прието в обжалваното решение, че претърпените от ищцата вреди следва да се овъзмездят със сума, която отразява пазарната стойност на сградата към момента на увреждането.

Както е прието в Решение № 452 от 16.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 621/2010 г., IV г. о., при наличието на недостатъци в изработеното поръчващият може да иска съгласно [чл. 265, ал. 1 ЗЗД](#) отстраняването им в подходящ срок, разходите за поправката или намаляване на възнаграждението, а когато недостатъците правят изработеното негодно за употреба, поръчващият може съгласно [чл. 265, ал. 2 ЗЗД](#) да развали договора и иска връщане на даденото на отпаднало основание по [чл.55, ал.1 ЗЗД](#) с обезщетение за вредите от неизпълнението по [чл. 88, ал. 1, изр.2 ЗЗД](#). Не е необходимо поръчващият да доказва, че е направил изрично изявление за разваляне на договора, счита се, че такова изявление е направено, когато поръчващият заяви претенция за последиците от развалянето - връщане на даденото или обезщетение за вредите от неизпълнението. В същия смисъл, че с искова молба може да се развали всеки двустранен договор, независимо от това дали с последната е определен подходящ срок за изпълнение, не е посочен изобщо срок за това или посоченият е недостатъчен, са и Решение № 81 от 3.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 1591/2014 г., II т. о., решение № решение

№ 706/30.12.2010 г. по гр. д. № 1769/2009 г. Тук въобще не може да става дума за даване на срок за извършване на обезопасяването, защото сградата е разрушена.

Затова с предявяването на иска за последиците от развалянето – в случая за заплащане на обезщетение за вредите от същественото неизпълнение по смисъла на ал.2 на чл.265 ЗЗД, ищцата е направила и надлежно изявление за разваляне на договора за изработка с ответното „А.“ ООД.

Въззивният съд счита, че пазарната стойност на сградата, с която се съизмерява дължимото на ищцата обезщетение за вреди, следва да се определи, като с вземе предвид изслушаното в настоящото производство заключение по СТЕ от 10.10.2022 г. на вещото лице инж.Р. К., според което тя възлиза на 10 300 лв. За да даде този размер, вещото лице отчита състоянието към момента на разрушаването на сградата – месец март 2013 г., въз основа на всички материали по делото, лични впечатления от имота още от 2006 г. и чак до 27.03.2013 г., преди разрушаването, по повод работата и като вещо лице по делото за делба на същата сграда, като използва метода на възстановителната стойност и метода на пазарните сравнения, и дава резултат като комбинация от двата, всеки участващ със съответния коефициент в крайната сума.

В съдебно заседание експертът инж.К. разяснява, че дадената оценка се отнася до цялата сграда, в която не е имало обособени обекти, за да се направят отделни оценки на първия и на втория етажи и на покрива, като те не могат да се продадат поотделно. Сградата е била построена така, че не би могло поотделно, самостоятелно тези етажи да се оценят като за продажба, защото не е могло да се отчуждават поотделно. Вещото лице посочва и че не следва да оценява отделно основите и останки от зидове, защото няма как те да бъдат изнесени на пазара и също да се продадат отделно.

Именно защото се дължи пазарната стойност на сградата към момента на разрушаването и, величината на обезщетението следва да е посочената в това заключение, без да се взема предвид стойността на останките от зидове и от основите, както се претендира от ответната страна, независимо дали са останали изцяло зидовете на първия етаж или части от тях. Те не могат да се

продадат отделно, върху тях няма и покривна конструкция.

Дори да се приеме, че правилната квалификация на иска е по чл.260, ал.2 във вр. с а.1 ЗЗД, резултатът не се променя, защото се дължи пазарната стойност на сградата към момента на разрушаването и.

В обезщетението не следва да се включват суми за т.нар. от ищцата „косвени вреди“ – разходи, които е платила за съобразяване със заповед № 3389/28.11.2012 г. на кмета на община См. и изискванията на ОЕСУТ. Това е така, защото те не са надлежно включени в предмета на спора. Ищцата иска осъждане на ответното дружество да и заплати сумата от 12 000 лв., която е сбор от стойността на разрушения покрив – 2 000 лв. и стойността на разрушените етажи 10 000 лв. /л.3 от делото на РС, стр.3 от исковата молба/. За т.нар. „косвени вреди“ ищцата няма твърдения и искане в исковата молба, нито с допълнителната молба от 27.04.2018 г. на л.31 от делото на РС, нито с някаква изправителна молба в срока по чл.129, ал.2 ГПК, нито по реда на някакво разяснение и т.н.

Те се претендират за първи път след няколко редовни съдебни заседания чак с молбата вх.№ 61103/20.12.2021 г. на л.132 от делото на РС, подадена лично от ищцата, която едва в това писмено становище обяснява от какво произтичат тези вреди - направени разходи за изготвяне и обсъждане на Конструктивното становище на инж.М. Г. от 10.03.2013 г., за изготвяне и за оценка за съответствие на инвестиционен проект за реконструкция и преустройство на сградата, за различни такси и предварителни договори, съпътстващи процедурата по обсъждане на изготвения проект от ОЕСУТ-См.. В молбата не се посочва нито на колко възлиза всеки един от споменатите разходи, нито каква е общата им стойност, нито кога са направени, нито какви точно са тези „различни такси и предварителни договори“, а само се твърди, че са изброени в Протокол № 3/27.01.2016 г. на ОЕСУТ-См. на л.51-52 от гр.дело № 973/2017 г. на РС-См. и че за тях ищцата е представила и съответните платежни документи.

Съдът правилно се е произнесъл именно и само по иска за заплащане на обезщетение за вредите, не и по иска за възстановяване на разрушената сграда, ето защо е несъстоятелно твърдението във въззивната жалба на М., с вх.№ 60089/22.03.2022 г., че, тъй като в обжалваното решение

не бил възпроизведен текстът на исковата молба „....респективно да бъде обезщетена за причинените ми вреди.“ и от петитума „ респективно да ми заплати...“, разсъжденията на съда били проведени в неправилна посока.

По никакъв начин не може да се счете, че текстът: „Вследствие описаните действия от страна на ответното дружество, представлявано от г-н С., на 31.08.2017 г. получих ИМ за укрепване на източния близък от собственичката С. И.. С действията си „А.“ ООД ми причини вреди, изразяващи се в стойността на разрушения покрив – 2 000 лв. и стойността на разрушените етажи – 10 000 лв.“ съдържа и претенция за заплащане на горните „косвени вреди“. Както се отбеляза, в този текст няма никакво конкретно описание – какви точно са, откъде произтичат, на каква стойност са /и досега не е ясно посочено от ищцата колко е общата и поотделно стойности на всеки такъв разход/ и къде се съдържат данните за тях, каква част формират от общо посочената стойност на всеки от етажите и покрива. Такива елементи в исковата молба напълно липсват, като те трябва да се посочат от ищцата и то не с препращане към други документи, а с пределно точно индивидуализиране на разходите по вид, стойност и основание в исковата молба. В тази връзка се явява напълно неоснователно и оплакването на ищцата, че в съдебното решение в описанието на Конструктивното становище имало разместване на отделните му части, което, заедно с пропускането на текстовете от исковата молба, довело до изкривяване на фактическата обстановка. Не невключване на текстове от исковата молба в решението е довело до неправилни, според ищцата, изводи, а именно липсата на надлежно предявена от нея претенция за „косвени вреди“ в исковата молба има за резултат отхвърляне на претенцията и за тях, която е заявена твърде късно, извън позволените процесуални срокове. По тази причина не се наблюдава и твърдяната от ищцата „тенденция“ на изключване или омаловажаване на фактите, свързани с косвените вреди – след като за тях липсва надлежно сезиране на съда, изключването или омаловажаването на свързаните с тях факти, ако има такова, е в изпълнение на задължението на съда да се занимава с предмета на спора, от който тези вреди не са елемент.

Неоснователна се явява и жалбата на Р. М. срещу допълнителното решение в частта, с която е отхвърлена претенцията и за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода

15.03.2013 г. – 14.03.2018 г. Както се посочи по-горе, вредите, които ищцата понася, са резултат от неизпълнение задължението на ответното дружество по договора за изработка, заради което основанието на главния иск е по чл.88, ал.1, изр.2 във вр. с чл.265, ал.2 ЗЗД, т.е., от разваляне на договора заради пълното му неизпълнение, а не, както се поддържа от ищцата, от непозволено увреждане/деликт/, и заради което счита, че и се дължи лихвата за предходен период – от 15.03.2013 г. до 14.03.2018 г., от момента на разрушаване на сградата. Затова в случая не се прилага чл.84, ал.3 ЗЗД, която урежда началния момент, от който длъжникът е в забава за изпълнение на задължението си и оттам – началният момент, от който се дължи обезщетението за забава в размер на законната лихва. Приложима тук е чл.84, ал.2 ЗЗД - ответното дружество е в забава от датата на предявяване на иска, като именно с исковата молба е поканен да изпълни – да плати обезщетение за понесените от ищцата вреди, която е подадена на 14.03.2018 г. До този извод е стигнал и РС-См. в обжалваното допълнително решение, което следва да се потвърди в посочената отхвърлителна част за лихвата.

Насрещната въззивна жалба на „А.“ ООД също не следва да се уважава. Неоснователни са оплакванията на ответното дружество „А.“ ООД, че: щетите не били възникнали от негово виновно поведение, като причината за самосрутване на сградата било нейното състояние, а не липсата на одобрен проект; че имало съпричиняване от ищцата, защото тя като собственик допуснала чрез неполагане на грижи сградата да стигне до състояние да е застрашена от самосрутване; че нямало отклонение от възложената работа, защото ищцата възложила на ответника общо обезопасяване и укрепване на сградата, но без възлагане на конкретни дейности и без одобрен проект от община См., защото конструктивното становище не било релевантен документ, не било одобрено от ОЕСУТ, нямало одобрен проект за укрепване, като укрепване не можело да стане въз основа на подобно конструктивно становище, дейностите в което не били законово регламентирани и разрешени от съответния орган.

Действително, състоянието на сградата е било плачевно, за което свидетелстват както събраните документи, така и разказите на свидетелите. Обаче именно защото е било толкова лошо и в изпълнение на предписанието на общината по заповед № 3389/28.11.2012 г. на кмета,

издадена въз основа на Констативния протокол на общинската комисия от 16.10.2012 г., ищцата изпълнява задължението си по т.1 от заповедта да представи в тримесечен срок конструктивно становище за състоянието на сградата за издаване на разрешение за укрепване.

Това конструктивно становище е прието от ОЕСУТ, както се вижда от протокол № 11 от 27.03.2013 г., тъй като общината указва на ищцата и брат и, че е необходимо да представят инвестиционен проект за реконструкция и преустройство на сградата, именно защото приема и възпроизвежда в протокола заключителната част на становището, която е в същия смисъл – че е необходима реконструкция и преустройство за укрепване на външните зидове и подови конструкции, за да бъдат удовлетворен изискванията на чл.169 ЗУТ, за безопасност, предвид състоянието на сградата, описано в становището и също възпроизведено в протокола от заседанието на ОЕСУТ. В тази връзка няма нужда от отделно одобряване от общината на самите дейности по обезопасяване на сградата, изброени в становището; и няма изрична забрана или противопоставяне от общината те да се извършат. Тези дейности са в изпълнение заповедта на кмета собствениците на имота незабавно да предприемат мерки за ограждане, обезопасяване и обозначаване на сградата и терена около нея с цел запазване живота и здравето на минаващите покрай сградата и съседите /т.4/.

След като няма данни ответникът изобщо да е възнамерявал да поставя оградата, скелето с опъване на въжето и спускането на рогозките, полиетилен на покрива; а напротив, започва направо с демонтиране на покрива /като поставя преди това някои укрепителни елементи само за да може да се стигне до покрива и то от вътрешната страна на къщата/, почват след покрива да се отцепват и зидове и т.н., не може да се приеме, че само лошото състояние на сградата е причина тя да рухне. Ако ответникът беше предприел точно указаните в становището действия и въпреки това къщата се беше срутила, би могло да се счете, че това е резултат от плачевното и състояние, което пък е следствие от лошото и стопанисване от ищцата; но не и в настоящия случай. От ищцата има съвсем конкретно възлагане – да се извърши посоченото в становището, независимо как то е наричано/обезопасяване или укрепване/, чието пълно неизпълнение категорично ангажира отговорността на ответното дружество.

Направените от ищцата разноси пред двете инстанции възлизат общо на 4 199,93 лв., а направените от ответното дружество – на 1 921,64 лв. На осн.чл.78, ал.1 ГПК на ищцата се дължат от ответника разноси в размер на 3 605 лв. според уважената част от иска; а на осн.чл.78, ал.3 ГПК на ответника се дължат от ищцата според отхвърлената част от иска разноси в размер на 272,23 лв. След приспадане на двете суми, остава ответникът да дължи на ищцата сумата от 3 332,77 лв. разноси по компенсация, които следва да бъде осъден да и плати.

По изложените съображения См.ският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 60003/21.02.2022 г. по гр.дело № 295/2018 г. на См.ския районен съд в частите, с които: са присъдени разноси и е отхвърлен искът на Р. И. М. за осъждане на „А.“ ООД-гр.См. да и заплати разликата над 6 082,00 лв. до 10 300 лв. и вместо това постановява:

ОСЪЖДА „А.“ ООД-гр.См. да заплати на Р. И. М. **още 4 218 лв.**/още четири хиляди двеста и осемнадесет лева/ обезщетение за вреди, представляващи стойността на разрушената жилищна сграда с идентификатор *****.***.*** по ККР на гр.См., ведно със **законната лихва** върху тези 4 218 лв., считано от 14.03.2018 г./датата на предявяване на иска/, до окончателното им изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 60003/21.02.2022 г. по гр.дело № 295/2018 г. на См.ския районен съд в частите, с които: „А.“ ООД-гр.См. е осъдено да плати на Р. М. сумата от 6 082 лв., представляваща стойността на разрушените покрив, втори и първи етаж от жилищна сграда с идентификатор *****.***.*** по КК на гр.См.; е отхвърлен искът на Р. И. М. за осъждане на „А.“ ООД-гр.См. да и заплати разликата над 10 300 лв. до претендираните 12 000 лв. за същата стойност.

ПОТВЪРЖДАВА допълнително решение № 60009/12.05.2022 г. по същото дело по гр.дело № 295/2018 г. на См.ския районен съд, с което „А.“ ООД-гр.См. е осъдено да заплати на Р. И. М. и законната лихва върху сумата от 6 082 лв., считано от датата на предявяване на иска - 14.03.2018 г., до окончателното изплащане на сумата; е отхвърлен същият иск за законна

лихва за периода 15.03.2013 г. - 14.03.2018 г.; и е оставена без уважение и молбата на Р. И. М. с вх.№ 60085/21.03.2022 г. за допълване на Решение № 60003/21.02.2022 г. по горното дело в останалата ѝ част - относно искането за произнасяне по направено от ищцата искане за обезщетение на т.нар.“косвени вреди“, описани от нея в писменото и становище преди съдебното заседание от 22.12.2021 г.

ОСЪЖДА „А.“ ООД-гр.См., ул.Х. Ив. Б. № 6, ЕИК ***** , да заплати на Р. И. М., ЕГН ***** , разноси по компенсация за двете инстанции в размер на 3 332, 77 лв. /три хиляди триста тридесет и два лева и седемдесет и седем стотинки/.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните чрез техните пълномощници адв.Ст. Ил. и адв.Св. Н..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____